

[Lone Dybkjær]

urening. Det mener vi er den rigtige måde at samtænke miljø og beskæftigelse på og i virkeligheden det eneste perspektiv for, at man for alvor kan tro på, at vi får gang i beskæftigelsen i det lange løb.

Det andet er, at vi ønsker en forstærket indsats over for arbejdsløsheden – det er det, der præger arbejdsmarkedsreformen – og den ønsker vi finansieret over nogle arbejdsmarkedsafgifter, det, som oppositionen har fastholdt at kalde en bruttoskat. For min skyld kan man sådan set kalde den det ene eller det andet – det er klart nok, hvad hovedmotivet er ved det – men det er ikke korrekt at kalde det en bruttoskat i traditionel forstand, for det er faktisk en cigarkasse, der er bygget ind. Det er de erhvervsaktive, der bidrager til arbejdsmarkedsreformen og arbejdsmarkedsaktiviteten i det hele taget på dette felt, og ikke alle mulige andre i samfundet.

Man kan altid diskutere, om man skal lave et cigarkasseprincip, men det er faktisk det, man har gjort, når det drejer sig om arbejdsmarkedsafgiften. Man har relateret den til nogle ganske bestemte udgifter vedrørende sygedagpenge, orlovsordninger, arbejdsløshedsdagpenge osv., og jeg tror, det er en god ting på nogle områder at synliggøre og få en sammenhæng mellem udgifter og indtægter.

Det har oppositionen ikke syntes var nogen god idé, men det synes vi andre altså det er. Vi synes, det er godt, at man kan få øje på disse sammenhænge, og det betyder reelt også, at når arbejdsløsheden stiger, kan arbejdsmarkedsafgiften stige, og når arbejdsløsheden falder, kan arbejdsmarkedsafgiften falde. Jeg ser væk fra, at den er fastlåst frem til 1998, sådan som det er fremgået af tidligere debatter.

Så kan man på finansloven vælge, om man ønsker at skabe yderligere aktivitet på arbejdsmarkedsområdet i kraft af øget aktivering eller øgede uddannelses tiltag, eller hvad ved jeg, men det afgørende er, at det fremgår af finansloven, hvordan man vil håndtere dette område, og derfor er det ikke korrekt blot at kalde det en bruttoskat, for det er det ikke. Der er tale om noget andet.

Regeringens tredje punkt, hvis man tager det meget overordnet i tilknytning til de offentlige udgifter, er tilskudsordninger til opfyldelse af nogle ganske bestemte målsætninger, og det er de tilskudsordninger, hr. Fogh Rasmussen kalder narkotika.

Med min almindelige deltagelse i samfundsdebatten og kontakt til folk i al almindelighed synes jeg, det er ejendommeligt, at det er undgået hr. Fogh Rasmussens opmærksomhed, at fradrag har nøjagtig samme narkotiske virkning, og efter min opfattelse er det narkotikum, der hedder fradrag, langt, langt farligere end tilskudsordninger.

Man kan sige, at narkotika i form af fradrag ordninger kan sammenlignes med heroin, og at tilskudsordninger er en slags bolcher. Med al respekt for, at man ikke skal have et overdrevent forbrug af bolcher, må man sige, at det er utrolig meget nemmere at komme væk fra den form for narkotika, der hedder sukker, end at komme væk fra den form for narkotika, der hedder heroin.

Det er, som om hr. Fogh Rasmussen – og det underer mig, for hr. Fogh Rasmussen har trods alt været skatteminister og kender derfor problemerne – fuldstændig ser væk fra den narkotikavirkning, som fradrag har. Man skal ikke have bevæget sig ret meget rundt i det danske samfund, før man er klar over, at fradrag er noget af det værste, når det drejer sig om afhængighed.

Så siger hr. Fogh Rasmussen, at tilskud gør borgerne afhængige af staten og fradrag gør staten afhængig af borgerne. Jeg tror, det er et rimelig korrekt citat. Det er, som om vi fremstiller staten som et stort ækelt dyr, som man helst ikke skal have noget at gøre med.

Men hvad i alverden er det dog, vi snakker om, når vi snakker om staten? Vi snakker om, at alle vi, der kan, skal betale skat til nogle aktiviteter, som der er et flertal for, og i øvrigt også til nogle mennesker, som har det dårligere end vi, og hvor vi derfor prøver ved hjælp af forskellige økonomiske tiltag at lindre smerter. Så kort kan det vel egentlig siges.

På den måde synes vi, det er ganske fint med nogle tilskud. Vi mener, det er nødvendigt at have en vis offentlig sektor. Vi mener, det er nødvendigt at have styr på den offentlige sektor, og vi mener også, det er nødvendigt, at vi i den forstand gør borgerne afhængige af staten. Sådan er livet indimellem, og vi ønsker så at kunne styre det, og vi ønsker ikke et samfund, hvor staten udelukkende er afhængig af, hvor meget narkotika de enkelte borgere ønsker at tage.